

Pázmány Péter Katolikus Egyetem
Bölcsészeti- és Társadalomtudományi Kar

Szokolay Domokos

Sopronkőhida 1944–1951

**Krízis és térbeliség: a soproni országos fegyintézet Magyarország
hadszintér-időszakában és a szovjet megszállás után**

**Doktori (PhD) értekezés
Tézisek**

Történelemtudományi Doktori Iskola
Vezető: Dr. Óze Sándor DSc

Gazdaság-, Régió- és Politikatörténeti Műhely
Vezető: dr. Medgyesy Norbert, PhD

Témavezető: dr. Bank Barbara, PhD

Budapest, 2024.

1. A kutatás előzményei, problémafelvetés

A Sopronkőhida története iránti érdeklődésem egyik eredője, hogy különösen foglalkoztat az átmenetiség időszakainak és a krízishelyzeteknek a kutatása, valamint az ellenállás és a megtorlás jelenségeinek megértése. A NEB Hivatala munkatársaként 2014 óta foglalkozom Sopron vármegye 1945 utáni történetével, e munka során számos alkalommal kerültek kezembe a doktori disszertációm szempontjából értékes dokumentumok. A történelem és térbeliség összefüggéseire való fogékonyságot Berényi István szemléletmódja ébresztette bennem, aki a Gazdaság-, Régió- és Politikatörténeti Műhely korábbi vezetőjeként tartott kurzusokat a doktori iskolában. Érdeklődésem elmélyülését tovább erősítette, amikor 2016. május 26-án a Magyar Börtönügyi Társaság konferenciáján, a fegyház falain belül tarthattam előadást.

A kutatás célja, hogy a krízishelyzetek és átmeneti időszakok történelmét vizsgálja. A feladat nehézsége, hogy olyan krízishelyzetek történetében, mint amilyen Magyarországon a második világháború utolsó volt, nehezen ragadhatók meg az események és a folyamatok, mint békeidőben. Az ország területének megszállása, a frontokon összecsapó hadseregek érdekei, valamint az állam széthullása, a társadalom szövetének felbomlása kiszámíthatatlan és kaotikus képet tár a kutató elé. De vajon szükségszerű-e, hogy a történelem is széttöredezzon, vagy épp ellenkezőleg, folytonosságokra figyelhetünk fel a vizsgálatával? A kutatás elsődleges kérdésfeltevése tehát: lehetséges-e olyan földrajzilag lokalizálható teret találni e kavalkádban, amelyben a történelem „összesűrűsödik” és képes egy olyan korszakváltás „keresztmetszetét” megjeleníteni?

A sopronkőhidai fegyintézet kiválasztása több szempontból előnyös, hiszen több történelmi réteg egymásra rakódását lehet megvizsgálni a segítségével. A fegyintézet – mint büntető és fegyelmező tér –, amely Sopron városának, elvont értelemben pedig a magyar társadalomnak a perifériáján működött. Sopronkőhida a büntetőjog 19. századi, polgári korszakának modern fejleményeként is felfogható. A háborús krízis során erre az alaprétgre rakódott rá egy újabb korszak hozadéka, amikor 1944–1945 folyamán az

intézményben teret foglalt a Honvéd Vezérkar főnökének bírósága (Vkf. bíróság).

A különbíróság létrehozása visszatükrözte azt a katonai büntetőjog területét érintő, 1930-as években és a második világháború alatt végbement változást, amely a hűtlenségi bűncselekményekkel szemben egy szigorú, államvédelmi szemléletmódon alapult. Ez a szemlélet ellentétben állt a korábbi, polgári ethosszal, sőt, kifejezetten annak ellenpólusaként határozta meg magát.

Sopronkőhida a Horthy-korszak végének jelképes színtere: a fegyintézetbe a második világháború utolsó szakaszában kerültek először nagy számban politikai okokból fogvatartott személyek, s ekkor vált Sopronkőhida kivégzési helyszínné is. A fegyintézetben hosszabb vagy rövidebb ideig körülbelül 600 főt tartottak fogva politikai okokból. Társadalmi összetételük a korabeli magyar társadalom teljes spektrumát visszatükrözte. A fogva tartottak között jelentős számban voltak a történelem színpadáról éppen eltűnő társadalmi elit tagjai közül, de azok közül is, akik az 1945 utáni közélet várományosainak számítottak.

A frontátvonulással a fegyintézetet a megszálló Vörös Hadsereg sajátította ki és hadifogolytábort létesített a területen. Sopronkőhida helyzetét a következő években a szovjet hadsereg szempontjai határozták meg, államhatárokra való tekintet nélkül. A hadifogolytábor regionális gyűjtőhellyé vált, s egy hatalmas táborrendszer része lett. A foglyok főleg Ausztria, Csehszlovákia és Magyarország területéről kerültek Sopronkőhidára, majd onnan vasúton szállították őket a Szovjetunió kényszermunkatáboraiába. A fegyintézet ezután a Baden bei Wienben székelő szovjet katonai bíróság börtöneként működött.

Látható, hogy Sopronkőhidán különböző intézmények, társadalmi rétegek és eltérő okokból elhurcolt egyének történetei rakódtak egymásra és keveredtek össze. A kutatás módszertani jellegű kérdése tehát: hogyan határozható meg a korszak, amelyben e különböző történeti rétegek egymásra csúsztak? S miképpen lehet Sopronkőhida segítségével megragadni a magyar történelem egy fordulópontját, és hogyan lehetséges ezt a fordulópontot megvizsgálni a rendelkezésre álló források segítségével?

2. Elméleti és módszertani háttér

A kutatás először a krízis nyújtotta keretekkel és a vizsgált időszak periodizációs problémáival foglalkozott. Figyelembe kellett venni, hogy Sopronkőhida vizsgálatából kiindulva a források, milyen térbeli és földrajzi összefüggések feltárására adnak lehetőséget.

A krízis olyan esemény, melynek folyamán instabil, veszélyes helyzet alakul ki, amely hatással bírhat egyénekre, közösségekre, sőt, az egész társadalomra. Más megközelítés szerint a krízis események sorozatának egy szakasza, fordulópontja, melynek során eldől a jövőbeli események iránya. Magyarország történetében ez az időszak magába foglalja az 1944–1945-ös évfordulót és a kommunista diktatúra kiépülésével járó időszakot, amely évtizedekre és lényegében máig hatóan megváltoztatta a magyar társadalom életét.

Ami a periodizációt illeti, a disszertáció amellel érvel, hogy a német megszállással és a Vörös Hadsereg magyar földre lépésével Magyarország a *hadszíntér-időszakba* lépett. E fogalom magába foglalja mindazt, ami egységes értelmezési keretbe rendezi a frontok által szétszabdalt Magyarországot. Sopronkőhida egyszerre jeleníti meg a Horthy-korszak végét és teszi vizsgálhatóvá a Szálasi-kormány megtorló politikáját. A szovjet megszállással és az ugyancsak gyenge legitimitással bíró Ideiglenes Nemzetgyűlés létrejöttével Magyarország életében egy újabb politikai berendezkedés alakult. Egy demokratikusnak ígért, gyakorta jelzős szerkezetekkel ellátott időszak vette kezdetét, melyet még nem tekinthetünk a kommunista diktatúra korszakának – ugyanakkor nyilvánvaló, hogy a Szovjetunió és a Magyar Kommunista Párt kezdettől fogva a hatalom kisajátítására törekedtek. A disszertáció amellel érvel, hogy Magyarország a szovjet megszállással a *keleti erőter korszakába* lépett, amely egy négyévtizedes keleti, politikai, gazdasági és társadalmi integrációs kísérlet kezdete volt, melyet Moszkvából erőszakoltak rá a térségre a szovjetizálás eszközével, az elszenvedői pedig a Közép-európai népek, köztük magyarok voltak.

Az értekezés 1944 és 1951 közötti időhatárát a Sopronkőhidára rakódó történeti rétegek szakaszai indokolják (jóllehet néhány esetben

a vizsgálat kiterjedt korábbi eseményekre is). A politikai foglyok megjelenése volt az a pillanat, amely új „időszámítást” jelentett a Sopronkőhida történetében. Először 1944 novemberében kerültek a fegyintézetbe úgynevezett védőőrizetéseket, majd 1944 decemberében a Honvéd Vezérkar főnökének bírósága III. települt a fegyintézet falai közé. A bíróság 1945. március 29-éig működött Sopronkőhidán, végül a foglyokkal együtt áttelepült Németországba.

Miután Sopronkőhidát megszállta a Vörös Hadsereg, heteken belül egy hadifogolytábort alakított ki a területen. A fegyintézet ezalatt ideiglenesen Sopronban, a 48-as laktanyában működött tovább. A hadifogolytábor 1945 nyár végi, koraőszi felszámolása után a fegyintézet épülete továbbra is szovjet fennhatóság alatt állt, egészen 1948. január 22-éig. Kiköltözésük után a szovjet hatóságok után az Igazságügyminisztérium illetékességébe adták vissza az objektumot, ahova visszaköltözhetett a soproni büntetés-végrehajtási intézet. Ezt követően a Soproni Országos Börtön az 1951-es feloszlatásáig működött (később 1955-ben újra engedélyezték a működését).

A disszertáció megközelítése, szemléletmódja a térelméleti irodalomra támaszkodik., mely szerint az emberi létezés egy ontológiai hármasság, a társadalmiság, történetiség és térbeliség összefüggésében értelmezhető. Ezen alapvetésen nyugodnak például Edward Soja vagy Henri Lefebvre munkái. Sopronkőhida mint tér nem objektumok élettelen viszonya, hanem emberalkotta, a modern társadalmi, hatalmi, politikai viszonyokat kifejező tér. Michel Foucault fogalmával élve: egy heterotópia. Sopronkőhida mint börtön, nem csupán fizikai valóság, hanem a büntetés és fegyelmezés elgondolt és megélt tere. A fegyintézet mindemellett az erőszak terének (Jörg Baberowski), és az emlékezeti konstrukció terének (Pierre Nora) is tekinthető.

A disszertáció ezért a tér létrejöttének és a főbb összefüggéseit is bemutatja. Ide sorolhatók a 19. századi büntetőjogi és börtönügyi változások, amelyek Sopronkőhida létrejöttét lehetővé tették, valamint az 1930-as évek katonai büntetőjogának változásai és a háborús krízis, melyek a Vkf. bíróságának létrehozását megalapozták. A disszertáció törekedett arra, hogy ahol a források lehetővé tették, ott betekintést engedjen a fegyintézet belső tereibe, szabályaiba és arra, hogy a

fogyók életkörülményeit, cselekvési lehetőségeit, ellenállási lehetőségét is bemutassa. Az értekezés külön figyelmet szentelt a fegyintézet belső tereinek, a kórháznak, a zárkaépületnek, a templomnak, az iskolának, valamint a rabtemető történetének.

A disszertáció a kvalitatív kutatások közé tartozik, a forrásbázisa szinte teljes mértékben szövegalapú, kisebb részben vizuális forrásokat is használ. A szövegek, mind formai tulajdonságaikat, őrzési helyüket, valamint műfajukat tekintve nagy változatosságot mutatnak: naplók, a memoárok, újságcikkek és természetesen a különféle közigazgatási szervek iratai, a nyomozati és bírósági eljárások dokumentumai találhatók köztük. Fellelhetőségük is igen különböző, legyen szó családi archívumokról, közgyűjteményekről vagy digitális kollektiókról. Kiemelt szerepet játszanak a naplók, melyek között egy új, eddig ismeretlen forrást, Tix Miklós börtönnaplóját is sikerült feltárni a kutatás során. Hasonlóképp jelentős szerepet töltenek be a visszaemlékezések, a memoárok Sopronkőhida forrásanyagában. Ezen a területen is sikerült új forrás feldolgozásával gyarapítani a tudásunkat, Nika Géza visszaemlékezésének segítségével.

A disszertáció módszertani eljárása Nicholas Ralph, Melanie Birks és Ysanne Chapman *contextual positioning*, kontextus alapú pozicionálás módszerére támaszkodik. A túlnyomó részben írásos források különböző kérdések segítségével pozicionálhatók és elemezhetők. E kérdések közé tartozik annak megállapítása, hogy ki volt vagy kik voltak a forrás készítői, közreműködői. Gondolva akár személyekre, akár intézményekre, de azokra is, akik szerkesztették, ellenőrizték a forrást. A forrás létrehozóinak identifikálását követően vizsgálható, hogy mi volt a szerzők célja a forrás, a szöveg létrehozásával. Bizonyos esetekben fontos lehet, hogy milyen eljárással, módszerrel készítették a szöveget, milyen források és adatok képezhették a bázisát. Felvetődik, hogy a forrást hogyan írták, kinek készült az információ és hogyan érte el a célját vagy miért hiúsult meg ez a szándék. A következő kérdéscsoport a források meghatározását és felhasználását érinti. Milyen típusú forrásról van szó, milyen feltételezett vagy kimondott célt szolgált, miért használták. Miért (vagy milyen feltételek között) tekintjük

megbízhatónak vagy konzisztensnek a tartalmát, voltaképpen, milyen értékkel bír más forrásokhoz képest és a kutatás szempontjából. Lényeges rákérdezni a forrás időbeliségére is, értve ezalatt nem csupán a keletkezési idejét, hanem a hivatalos dokumentum tervezett és valóságos „élettartamát” is, mi több, hogy meddig kívánták megőrizni – véletlen-e, hogy fennmaradt vagy szándékosan archiválták. Természetesen lényeges a dokumentum, a forrás, az adat keletkezési helye, s az is, hogy a hol rendeltetett felhasználni.

A disszertáció tartalmazza Sopronkőhida historiográfiáját, amely a fegyintézet történetét érintő tudományos munkákon túl kitér a memoárirodalomra, a naplókra, sőt több szépirodalmi műre is.

3. Eredmények

Sopronkőhida tárgyalt időszakra vonatkozó történelméről még nem készült átfogó történészi munka. A disszertáció arra tett kísérletet, hogy Sopronkőhida történetének talán legbonyolultabb időszakát, az 1944–1945-ös év fordulóját és a rá következő néhány évet vizsgálat alá vegye. Ennek érdekében a legkülönbözőbb elsődleges forrásokat és egodokumentumokat használta. Mindemellett a történetírói, börtönügyi, jogtörténeti irodalom és a helytörténetírás eredményeit is beemelte az értekezés keretei közé és e tudományos határterületeken mozogva kísérelt meg szintézist teremteni a különböző kutatási eredmények segítségével.

A disszertáció rámutatott a 20. századi magyar történelem korszakolási problémáira. Arra, hogy történelmünket egyrészt az európai és egyetemes kontextusban rendszerint háborús vagy nemzetközi konfliktusok alapján korszakoljuk, míg a belső politikai és társadalmi fejlődés kontextusában az ország élén álló tekintélyek vezetéknevei fémjelzik a nagyobb korszakainkat. Ugyanakkor a krízisek és átmenetek időszakaira, mivel azok nem mutatnak belső egységet, nincsenek jól megragadható kifejezéseink. A disszertációban vizsgált idősakkal kapcsolatban ezért került bevezetésre a *hadszintéri-időszak* és a *keleti erőter korszakának* fogalma.

A fegyintézet létrejötte a modernkori társadalmi fejlődéssel és a polgári büntetőjog létrejöttével szorosan összefüggött. Szimbolikus,

hogyan a kormányzat a 19. századi kapitalista társadalom jelképének számító (cukor)gyár lokációját találta megfelelőnek és egyes tereit megőrizve építette fel a Soproni Királyi Országos Fegyintézetet. A 19. századra végbemenő állami és társadalmi fejlődéssel a büntetéshez való viszonyban is fordulat állt be a középkori felfogáshoz képest. Sopronkőhida a Csemegi-kódex, majd a börtönügy „fénykoraként” jellemezhető korszak eredményeként épült fel.

Az értekezés fókuszában az az időszak állt, melynek során a fegyintézeti térbe „betört a történelem”, azaz kívülről érkező intézmények részlegesen vagy egészében elfoglalták Sopronkőhidát. A térfoglalás egyik tulajdonsága volt, hogy a fegyintézetnek a „saját” történelme háttérbe szorult. A disszertáció kimutatott egy mintázatot arra vonatkozóan, hogy egy világháborús és poszt-háborús krízis idején már történtek hasonló események történtek Sopronkőhidán. 1918–1919 folyamán ugyanis a sopronkőhidai fegyintézet már egyszer katonai hatóságok megszállása alá került. Más történelmi okokból, de a háborút követően, egészen 1921-ig a fegyintézet területének szó szerinti és átvitt értelemben vett „hovatartozása” is bizonytalan volt.

A disszertáció bemutatta a Honvéd Vezérkar főnökének bírósága létrejöttét és 1944-es működését. Megállapítottuk, hogy a bíróság hibáinak egy jelentős része az illetékes parancsnok autoritásából fakadt, amely miatt az intézmény nem működött konzekvensen: bizonyos esetekben teret engedett a jogi gumiszabályok kihasználásának, képes volt a mindenkori politikai igényekhez igazítani az eljárások lefolytatását, végső soron pedig az ítélezést. A különbíróóság alkalmas volt a hatalommal való visszaélésre – ötvözve a hatalom informális, személyi bizalmon alapuló elemeit az intézményi jelleggel. Amikor a vezérkari főnök személyében változás állt be, az kihatott a különbíróóság működésének irányára. A bíróságnak működése különösen 1944. október 16-a után került ironikus fénytörésbe, amikor a német segítséggel hatalomra jutó Szálasi Ferenc, a Nyilaskeresztes Párt és szövetségesei megdöntötték a Horthy-korszak politikai berendezkedését – és immár az előző politikai kurzus tagjai kerültek a bíróság elé. A kutatás tisztázta, hogyan jött létre a Vkf. bírósága III. számú bírósága és a nemzet totális

mozgósításával és harcbaállításával megbízott m. kir. tárcanélküli miniszter mellé rendelt tábornok bírósága. Az illetékes parancsnoki jogkört Syposs János gyakorolta. A disszertáció az eddig fellelhető jogtörténeti és a nyilas nyomozószervekre vonatkozó szakirodalom feldolgozásán túl, eddig még nem értékelt forrásokat tárt fel és vont be a történet rekonstruálásába és elemzésébe.

Megállapításra került, hogy Sopronkőhidára 1944 novemberétől szállítottak különböző politikai foglyokat és úgynevezett védőőrizetéseket. A védőőrizetések a fegyintézet kórházépületében nyertek elhelyezést, míg a december folyamán érkező elitéltek és vizsgálati foglyok a zárkaépületben raboskodtak. Betekintést nyújtottunk a „cellások” és a „kórháziai” – a két világháború közötti társadalmi viszonyokat groteszk módon visszatükröző – világába. A források segítségével elemezhetővé vált a fegyintézet különböző tereinek funkciója. Ilyen volt a bírósági tárgyalások színhelyeként használt iskolaépület, a fegyintézeti templom, a kórház, valamint maga a zárkaépület.

Új eredmény egy eddig ismeretlen börtönapló (Tix Miklós) és egy hadbírói visszaemlékezés (Nika Géza) felhasználása, melyek segítségével sikerült jelentősen bővíteni az eddigi ismereteinket.

A disszertáció két esettanulmányban dolgozta fel Mindszenty József és Rajk László sopronkőhidai fogságának történetét – részben pontosítva, helyenként pedig újragondolva a más történészeket is foglalkoztató témákat.

Újdonságnak számít, hogy a disszertáció feltárta a Németországba kitelepült bíróság és foglyainak történetét, primer forrásokat is beemelve az Oberaudorfban készült dokumentumokból.

A szovjet hadifogolytábor és a katonai börtön történetét főként visszaemlékezők szövegeinek segítségével tudtuk rekonstruálni. Eredményeket hozott a lokális pártiratok, személyes hagyatékok kutatása: például a fertőrákosi kommunista párt jelentése, amelyből összeállítható a szovjet táborvezetés egyes tagjainak névsora.

A hadifogolytábor működésének egyik legfőbb vonása a foglyok osztályozása volt a fizikai állapotuk alapján. A rendszer középpontjában tehát a munkaerő, a kényszermunkások biztosítása állt. Ami a fegyintézet belső tereit illeti, azok zsúfoltsága és lepusztult

állapota már 1945-ben visszatükrözte a gulág körülményeit. A disszertáció eredménye, hogy először dolgozta fel a szovjet megszállást követő hadifogolytáborról és szovjet katonai börtönről fellelhető irodalmat és a Sopronban elérhető forrásokat.

Összegeztük azokat az eredményeket is, amelyek a János-telepi rabtemetőhöz kapcsolódnak. A kutatás rekonstruálta, hogy mi történt a halottakkal a Vkf. bírósága III. időszakában. Mindemellett összegeztük azokat az adatokat is, amelyek a szovjet megszállás utáni időszakban meghalt vagy kivégzett hadifoglyokra, elítéltekre vonatkoznak – azonban azt nem sikerült megállapítani, hogy a szovjet hatóságok, hova temették a halottakat.

A disszertáció arra törekedett, hogy egy tér, a sopronkőhidai fegyintézet történetén keresztül vizsgálja a krízist, amely a magyar történelem irányát hosszú időre eldöntötte. Sopronkőhida történetében visszatükröződik Magyarország 1944–1945-ös történelmi fordulópontja és jelképesen mindaz, ami a későbbiekben történt az országgal.

4. Publikációk és megjelenések az értekezéssel, annak tágabb témakörével és a korszakkal összefüggésben

Tanulmányok

Szokolay, Domokos. „Political Justice and People’s Courts in Post-War Hungary (1945–1950) in the Research of Hungarian Historians”. *Totalitarian and 20th Century Studies*, Vol. 6. (2022): 200–227.

———. „Krisis és térbeliség: A sopronkőhidai fegyintézet 1944–1945-ben”. In *Út(elágazások): Magyarország 1944–1945*, szerk. Virányi Péter, 59–92. Budapest: MTA II. világháború története albizottság, 2022.

———. „Emlékezés és oral history: Adalékok az 1944-es nemzeti ifjúsági ellenállás előtörténetéhez és kutatási lehetőségeihez”. In *Studia Varia*, szerk. Balázs József, Bojtos Anita, Paár Tamás, Tompa Zsófia, Turi Gergő, és Vadász Noémi, 470–81. Budapest: PPKE-BTK, 2016.

———. „Az ifjúsági ellenállás néhány kérdése a Bolyai-Györfy-kollégium történetének tükrében”. In *A magyarok vére. Írófejedelmek, diktatúrák, ellenállók*, szerk. Markó György és Schmidt Mária, 163–

79. Korrajz – A XX. Század Intézet Évkönyve. Budapest: XX. Század Intézet, 2015.

Ismeretterjesztő írások

Szokolay Domokos. „Nyolcszázezer mozaik. Emlékezés a Szovjetunióba elhurcolt magyar politikai rabokra és kényszermunkásokra”. *Magyar Nemzet*, 2021. november 26., 84. évf. 204. sz. kiadás.

———. „Megszállás 1944–1945”. *Irodalmi Magazin*, sz. 4 (2016): 34–35.

Forrásközlés

Szokolay Domokos. „Mentesítés és igazolás »két tragikus kor árnyékában«: Mester Miklós és Heltai Jenő levelei, 1944-1948.” In *Studia Vincentiana: A Szent Vince Szakkollégium válogatott tanulmányai*, szerk. Martin Gulyás, 271–82. Piliscsaba: Szent Vince Szakkollégium, 2015.

Recenziók

Szokolay Domokos. „A túlélők megszólalnak: Tatár Rózsa: Túlértük! Emlékezések a malenkij robotra, Aposztróf Kiadó, 2017.” *Magyar Napló*, sz. 2 (február) (2019): 65.

———. „Akikkel többen lehetnénk – magyarok szovjet fogságban: Bognár Zalán: GULAG, GUPVI, »malenkij robot«, Magyar Napló Kiadó, 2017.” *Magyar Napló*, sz. 2 (február) (2019): 63–64.

Válogatott konferenciaelőadások

Nemzetközi konferenciák

Szokolay Domokos. *Fates and Heterotopias: Resistance, Retaliation and a Historic Turning Point in the Sopronkőhida Prison 1944–1945*. 46th Annual Conference (American Hungarian Educators Association). Online, 2022. április 7.

———. *Resistance, Courts-Martial and Retaliation in Hungary 1944–1945*. Cracovian Congress of History Students (Jagiellonian University). Krakko, Lengyelország, 2019. május 25.

———. “*Only the tyrant and the servant. These two are against me.*” *The Görgey Battalion and the national youth resistance movement in Hungary in 1944–1945*. 26th Historian Students Congress in Łódź (University of Łódź). Łódź, Lengyelország, 2018. április 19.

———. *Overview of the 1944 Hungarian Youth Resistance Movement*. International Conference of Young Historians. Middle-East Europe in historical research of PhD students (Adam Mickiewicz University in Poznan). Poznań, Lengyelország, 2017. május 27.

———. *Memoirs and the History of the 1944 National Youth Resistance Movement*. New Year’s Seminar 2017 (International Students of History Association – ELTE – PPKE). Budapest, Magyarország, 2017. január 11.

Hazai konferenciák

Szokolay Domokos. *Hadbírók a Budapesti Népbíróság előtt*. „A nép teljesjogú részese lesz az igazságszolgáltatásnak”. Igazságügy és büntetés-végrehajtás 1945–1963 (Nemzeti Emlékezet Bizottsága – Magyar Börtönügyi Társaság). Online, 2022. november 29.

———. *Krisis és térbeliség. A sopronkőhidai fegyintézet 1944–1945-ben*. Út(elágazások) 1944–45 (MTA II. világháború története albizottság). Budapest, MTA BTK Történettudományi Intézet, 2022. május 6.

———. *Sopronkőhida: egy fegyrintézet mint az uralomváltás helyszíne*. Sorsok és börtönök a diktatúrában (NEB), Budapest, NEB Hivatala, 2020. október 8.

———. *A Veress Lajos vezérezredez és társai elleni per: Sopronkőhida, 1945*. XIII. Történettudományi Találkozó (Vásárhelyi Történelmi Kör). Hódmezővásárhely, Mátyás utcai Olvasókör 2020. augusztus 18.

———. *A hadbíró és a fogvatartott. Ismeretlen börtönnapló és visszaemlékezés Sopronkőhidáról*. Igazságszolgáltatás és büntetés-végrehajtás az ÁVH felügyelete alatt (NEB, Magyar Börtönügyi Társaság, NKE Rendészettudományi Kar). Budapest, Nemzeti Közszolgálati Egyetem, 2019. április 25.

———. *Sopronkőhida 1944–1945*. Magyar Börtönügyi Társaság Történelmi Szekciójának Fóruma (Magyar Börtönügyi Társaság). Sopron, Sopronkőhidai Fegyház és Börtön, 2016. május 26.